

UCHWAŁA

Dnia 26 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący)

SSN Adam Tomczyński (sprawozdawca)

SSN Jacek Wygoda

Protokolant Marta Brzezińska

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 26.01.2022 r. zażalenia wnioskodawcy na uchwałę Sądu Najwyższego z 26.08.2021 r., sygn. akt. I DI 33/21 odmawiającą zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej B. W., sędziego Sądu Okręgowego w T. i A. B., sędziego Sądu Okręgowego w T. za czyn z art. 231 § 1 kk i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 128 ustawy z 27.07.2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 2072, z 2021 r., poz. 1080, 1236)

podjął uchwałę:

1. zaskarżoną uchwałę utrzymuje w mocy;
2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa;
3. przyznaje adw. W. M. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wnioskodawcy W. P.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik wnioskodawcy PISMEM z 11.08.2021 r. WYSTĄPIŁ O PODJĘCIE UCHWAŁY ZEZWALAJĄCEJ NA POCIĄgniĘCIE DO ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ SĘDZIÓW:

- B. W. – Wiceprezesa Sądu Okręgowego w T. – za to, że:

podczas wykonywania czynności służbowych działając wspólnie i w porozumieniu z A. B., M. N. i K.C. w T. od 27.06. do 9.08.2016 r. doprowadziła do niezgodnego z prawem zainicjowania względem kuratora zawodowego W.P. postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w ten sposób, że poświadczyła nieprawdę co do daty wpływu pism KPP w B. z 3.06.2016 r. znak AD (...) i ZL-MOPS w N. z 7.06.2019 r. znak ZL (...) do Prezesa Sądu Okręgowego w T. zamieszczając na piśmie Kuratora Okręgowego SO w T. nr Ko-(...) prezentatę datowaną na 11.07.2016r., chociaż rzeczne dokumenty wpłynęły do Prezesa Sądu Okręgowego 28.06.2016r. lub jeszcze wcześniej, czym działała na szkodę interesu publicznego i interesu prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

- A.B. – Prezesa Sądu Okręgowego w T. – za to, że:

podczas wykonywania czynności służbowych działając wspólnie i w porozumieniu z B. W., M. N. i K. C. w T. od 27.06. do 9.08.2016 r. doprowadził do niezgodnego z prawem zainicjowania względem kuratora zawodowego W. P. postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w ten sposób, że poświadczył nieprawdę co do daty wpływu pism KPP w B. z 3.06.2016 r. znak AD (...) i ZL-MOPS w N. z 7.06.2019 r. znak ZL (...) do Prezesa Sądu Okręgowego w T. zamieszczając na piśmie Kuratora Okręgowego SO w T. nr Ko-(...)prezentatę datowaną na 11.07.2016r., chociaż rzeczne dokumenty wpłynęły do Prezesa Sądu Okręgowego 28.06.2016r. lub jeszcze wcześniej, czym działał na szkodę interesu publicznego i interesu prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

II. Wcześniej w sprawie postanowieniem z 29.05.2019 r. wszczął śledztwo Prokurator Rejonowy w W. Następnie postanowieniem z 31.12.2019 r. umorzył je na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk w wyniku stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Pokrzywdzony P. zaskarżył to rozstrzygnięcie w wyniku czego Sąd Rejonowy w M. postanowieniem z 9.06.2019 r. o sygn. Kp (...), uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w W., prowadząc śledztwo pod sygn. PR 2 Ds. (...), ponownie je umorzył na mocy wyżej wskazanych przepisów, a rozpoznając zażalenie pokrzywdzonego Prokurator Okręgowy w K. 8.12.2020 r. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. To rozstrzygnięcie doręczono pokrzywdzonemu 14.12.2020 r. Ten 4.01.2021 r., dochowując terminu skierował akt oskarżenia, wnosząc zarazem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, który sporządził i skierował w jego imieniu subsydiarny akt oskarżenia m.in. przeciwko w/w sędziom w T.

W oparciu o przedłożony przez pełnomocnika z urzędu wniosek wraz z załącznikami, a także akta śledztwa KPP w W. o sygn. PR 2 Ds. (...) sprawy, Sąd Najwyższy ustalił następujący stan faktyczny:

U podstaw sprawy stoi zarzut pokrzywdzonego kuratora, wg którego w celu ominięcia ograniczeń wynikających z art. 68 ust. 1 ustawy z 27.07.2001 r. o kuratorach sądowych, osoby wskazane w zawiadomieniu z 3.01.2019 r. o podejrzeniu przestępstwa sfałszowały daty wpływu skarg na tego kuratora.

Wg pełnomocnika wnioskodawcy sędzia W., jako wiceprezes sądu, już od 2.07.2016 r. dysponowała wiedzą o wpłynięciu skarg na kuratora P., czego ma dowodzić pismo kierowane do kuratora przez Kuratora Okręgowego. Zostało ono również przesłane do wiadomości prezesa sądu, a na samym dokumencie naniesiona jest data z podpisem sędzi W. Jej wiedzę o skargach dowodzą też zeznania sędzi w prokuraturze i treść stenogramu nagranej przez wnioskodawcę jego rozmowy z M. N.

Prowadząca postępowanie w sprawie prokuratura w W. (PR 2 Ds. (...)) m.in. powołała biegłego z zakresu fonoskopii w celu uwierzytelnienia nagrania sporządzonego przez pokrzywdzonego z rozmowy z Kuratorem Okręgowym z 28.06.2016 r. Poddane ekspertyzie nagranie pozytywnie zweryfikowano i dołączono do dowodów w sprawie.

Z kolei według wnioskodawcy odpowiedzialność prezesa sądu sędziego B., powiadomionego wcześniej o skargach, wynika z faktu skierowania ich do Rzecznika Dyscyplinarnego w T.

Postępowania prowadzone w ramach organów prokuratury zakończone rozstrzygnięciami umarzającymi przekształciło się następnie w postępowanie

o uchylenie immunitetu sędziów W. i B. przed Sądem Najwyższym w związku ze sformułowaniem przez pełnomocnika wnioskodawcy subsydiarnego aktu oskarżenia. Do przedstawionych w nim zarzutów wnioskowych w pisemnych oświadczeniach ustosunkowali się sędziowie B. i W. Pierwszy wnosząc o nieuwzględnienie wniosku wskazał, że złożony akt oskarżenia jest bezzasadny. Podkreślił, że złożył na wcześniejszych etapach sprawy wyjaśnienia. W jego ocenie W. P. celowo formułuje zarzuty chcąc stworzyć wrażenie istnienia spisku i zмовy w jego sprawie, chociaż w rzeczywistości sędzia dopiero latem 2016 r. powziął wiadomość o jego istnieniu. Z kolei sędzia W. oświadczyła, że wniosek jest kolejną formą nękania jej, a kurator P. napisał już wiele skarg na nią, szkalując ją, pomawiając i formułując nieprawdziwe zarzuty, przy czym wszystkie one zostały uznane za bezzasadne. Podkreśliła, że przyjmowanie pism w sekretariacie Sądu Okręgowego w T. nie jest jej obowiązkiem. Wniosła też o nieuwzględnienie wniosku w jej sprawie.

III. Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, a w szczególności:

a) akt sprawy karnej II Kp (...):

- odpisu zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z 2.01.2019 r., co do zgłoszonych zarzutów i wskazanych dowodów;
- odpisu notatki urzędowej z 16.05.2019 r., co do treści nagranej rozmowy telefonicznej z płyty DVD+R 160628_0016;
- odpisu subsydiarnego aktu oskarżenia z 4.01.2021 r., co do zakresu oskarżenia i przywołanych dowodów;
- odpisu postanowienia o umorzeniu śledztwa z 31.12.2019 r., co do istoty rozstrzygnięcia i jego uzasadnienia;
- odpisu zażalenia poszkodowanego z 14.01.2020 r. na postanowienie o umorzeniu śledztwa, co do zakresu zażalenia i przytoczonych argumentów;
- odpisu postanowienia Sądu Rejonowego w M. z 9.06.2020 r., co do istoty rozstrzygnięcia i jego uzasadnienia;
- odpisu postanowienia o umorzeniu śledztwa z 2.11.2020 r., co do istoty rozstrzygnięcia i jego uzasadnienia;

- odpisu zażalenia poszkodowanego z 16.11.2020 r. na postanowienie o umorzeniu śledztwa, co do zakresu zażalenia i przytoczonych argumentów;

b) protokołów przesłuchania:

- W. P. z 17.05.2019 r., co do treści zeznań;

- M. N. z 13.08., 15.11., 3.12.2019 r., 7.09. i 14.10.2020 r., co do treści zeznań;

- A. B. z 23.07.2020 r., co do treści zeznań;

- B. W. z 7.09.2020 r., co do treści zeznań.

IV. Sąd Najwyższy uchwałą z 26.08.2021 r. sygn. akt I DI 33/21, po rozpoznaniu wniosku adw. W. M. pełnomocnika wnioskodawcy W.P. w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów A.B. i B. W. na podstawie art. 80 § 2 c Prawa o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 27 § 1a i § 3 pkt 2b ustawy o Sądzie Najwyższym uchwalił:

1. odmówić zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej A. B. – sędziego Sądu Okręgowego w T. za to, że: podczas wykonywania czynności służbowych działając wspólnie i w porozumieniu z B. W., M.N. i K.C. w T. od 27.06. do 9.08.2016 r. doprowadził do niezgodnego z prawem zainicjowania względem kuratora zawodowego W.P. postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w ten sposób, że poświadczył nieprawdę co do daty wpływu pism KPP w B. z 3.06.2016 r. znak AD (...) i ZL-MOPS w N. z 7.06.2019 r. znak ZL (...) do Prezesa Sądu Okręgowego w T. zamieszczając na piśmie Kuratora Okręgowego SO w T. nr Ko-(...) prezentatę datowaną na 11.07.2016r., chociaż rzeczony dokumenty wpłynęły do Prezesa Sądu Okręgowego 28.06.2016 r. lub jeszcze wcześniej, czym działał na szkodę interesu publicznego i interesu prywatnego pokrzywdzonego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;
2. odmówić zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej B.W. – sędziego Sądu Okręgowego w T. za to, że: podczas wykonywania czynności służbowych działając wspólnie i w porozumieniu z A.B., M.N. i K. C. w T. od 27.06. do 9.08.2016 r. doprowadziła do niezgodnego z prawem zainicjowania względem kuratora zawodowego W.P. postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w ten sposób, że poświadczyła nieprawdę co do daty wpływu pism KPP w B. z 3.06.2016 r. znak AD (...) i ZL-MOPS w

N. z 7.06.2019 r. znak ZL (...) do Prezesa Sądu Okręgowego w T. zamieszczając na piśmie Kuratora Okręgowego SO w T. nr Ko-(...) prezentatę datowaną na 11.07.2016r., chociaż rzeczony dokumenty wpłynęły do Prezesa Sądu Okręgowego 28.06.2016r. lub jeszcze wcześniej, czym działała na szkodę interesu publicznego i interesu prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

3. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

W uzasadnieniu do tego rozstrzygnięcia Sąd podkreślił, że pełnomocnik nie uzasadnił podstawy prawnej zarzutów wnioskowych, zaś sąd ustalił stan faktyczny sprawy w oparciu o przedłożone mu dokumenty w aktach sprawy oraz w oparciu o zaznania świadków i wnioskodawcy. Na tej podstawie, oceniając zgromadzony materiał dowodowy i treść wniosku Sąd stwierdził, że wniosek o zezwolenie na pociągnięcie wskazanych wyżej sędziów do odpowiedzialności karnej jest bezzasadny w stopniu oczywistym. Nie jest też spełniona przesłanka dostatecznego uzasadnienia podejrzenia popełnienia przez sędziów przestępstwa, gdyż z żadnego dowodu nie wynika by sędziowie dopuścili się poświadczenia nieprawdy w piśmie do Kuratora Okręgowego Sądu Okręgowego w T. z 11.07.2016 r.

V. Pełnomocnik W.P. skierował zażalenie na uchwałę Sądu Najwyższego z 26.08.2021 r. Zaskarżył ją w całości, a na mocy art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt 2 kpk orzeczeniu temu zarzucił, że przy rozpoznaniu wniosku oskarżyciela doszło do naruszenia:

1. art. 27 § 1 pkt 1a ustawy o Sądzie Najwyższym w zw. z art. 19 ust. 1 akapit drugi traktatu o Unii Europejskiej w zw. z art. 260 w zw. z art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu UE z uwagi na wydanie postanowienia Trybunału Sprawiedliwości z 14.07.2021 r., sygn. akt C-204/21R nakazującego w pkt 1 sentencji w/w judykatu zawieszenie wskazanej normy prawnej w zakresie przyznania Izbie Dyscyplinarnej właściwości do orzekania w I i II instancji w sprawach o zezwolenie na pociągnięcie sędziów do odpowiedzialności karnej, na ich tymczasowe aresztowanie, zatrzymanie lub przymusowe

doprowadzenie, oraz, po drugie, do zawieszenia skutków wydanych już na podstawie tego artykułu uchwał Izby zezwalających na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej lub jego zatrzymanie, a także do powstrzymania się od przekazania spraw określonych w powyższym artykule do rozpoznania przez organ sądowy, który nie spełnia wymogów niezależności wskazanych w szczególności w wyroku z 10.11.2019 r., A.K. i in. (C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982);

2. art. 7 kpk polegającego na dokonaniu dowolnej i wybiórczej, a nie swobodnej i wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez uznanie, że brak podstaw do stwierdzenia, że Prezes lub zastępujący go Wiceprezes Sądu Okręgowego w T. przed 11.07.2016 r. nie posiadali wiedzy o skierowaniu przeciwko oskarżycielowi P. skarg, w sytuacji gdy przemawia za tym:
 1. treść nagrania rozmowy telefonicznej W. P. z M.N. 28.06.2016 r., którą sąd *a quo* uznał za w pełni wiarygodną;
 2. poświadczenie przez sędzię W. na piśmie z 29.06.2016 r. daty 2.07.2016 r., jako daty zapoznania się przez nią z treścią przedłożonego jej pisma adresowanego do W.P.;
 3. fakt wpływu skargi z KPP w B. z 23.06.2016 r. i ciężącego obowiązku zgodnie z § 7 ust. 2 rozporządzenia w sprawie skarg i wniosków dotyczących działalności sądów powszechnych – niezwłocznego przekazania tej skargi do organu właściwego;
 4. treści pisma Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) z 9.10.2020 r., znak Kd.- (...), z którego wynika, że w okresie od 22.06 do 1.07.2016 r. zastępstwo prezesa Sądu Okręgowego w T. pełniła Wiceprezes tego sądu B. W.;
 5. art. 7 kpk polegającego na dokonaniu dowolnej i wybiórczej, a nie swobodnej i wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez uznanie, że brak podstaw do stwierdzenia, że prezes lub zastępujący go wiceprezes Sądu przed dniem 11.07.2016 r. nie posiadali

wiedzy o skierowaniu przeciwko oskarżycielowi Piekarzowi skarg, a tym samym obdarzenia w powyższym zakresie przymiotem wiarygodności zeznań świadków M.N., B.W. i A. B., w sytuacji, gdy zeznania M.N. są wewnętrznym sprzecznym, a B.W. w sposób kategoryczny nie zaprzeczyła, że na temat złożonych przeciwko W.P. skarg nie rozmawiała z M.N.

Mając na względzie powyższe skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej oskarżonych zgodnie z *petitum* wniosku z 11.06.2021 r., ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do rozpoznania sądowi I instancji;
3. przyznanie pełnomocnikowi z urzędu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi subsydiarnemu z urzędu, które nie zostały przez niego opłacone w całości ani części.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zanim Sąd poczyni ustalenia *ad casum* zwraca uwagę, że:

1. Immunitet sędziowski nie wyłącza odpowiedzialności czy też karalności za czyny popełnione przez sędziów. Wprowadza tylko zakaz pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej, bez uprzedniego uzyskania przez oskarżyciela stosownej zgody Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.
1. Najważniejszym elementem takiego orzeczenia musi być ustalenie czy zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na dostateczne podejrzenie, że sędzia, wobec którego skierowano wniosek o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa opisanego we wniosku. Podejście takie znajduje wsparcie w kierunku orzecznictwa Sądu Najwyższego, który w uchwale z 23.02.2006 r. w nawiązaniu do wcześniejszej uchwały z 11.03.2003 r. (SNO 9/03), podkreślił „że w uregulowanym w art. 80

§ 2c Prawa o ustroju sądów powszechnych kryterium zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej dopatrzeć się można nawiązania do treści art. 313 kpk, w którym również jest mowa o dostatecznie uzasadnionych podejrzeniach, że czyn popełniła określona osoba. Owo «dostatecznie uzasadnione podejrzenie» stanowi warunek materialny wyrażający się w istnieniu dostatecznej podstawy faktycznej do postawienia określonej osoby w «stan podejrzenia». Porównanie treści art. 303 kpk z treścią art. 313 kpk prowadzi do jednoznacznego wniosku, że dostatecznie uzasadnione podejrzenie w odniesieniu do konkretnej osoby oznacza wyższy stopień podejrzenia tak co do faktu popełnienia przestępstwa, jak i co do osoby sprawcy. Nie chodzi zatem o ustalenie, że określona osoba popełniła przestępstwo, lecz o to, że zebrane dowody wskazują na wysokie prawdopodobieństwo zaistnienia tego faktu” (SNO 3/06, LEX nr: 470201).

2. Formalnie natura samego przestępstwa nie jest przesłanką różnicującą, niemniej Sąd Najwyższy widzi potrzebę rozgraniczenia pomiędzy immunitetem chroniącym sędziego popełniającego pospolite przestępstwo (np. kradzież) dokonanego bez jakiegokolwiek związku ze sprawowanym przez niego wymiarem sprawiedliwości, a rolą immunitetu w sytuacjach, gdy sędzia jest obwiniany o czyn, który pozostaje w związku faktycznym z jego rozstrzygnięciami sędziowskimi. W pierwszym wypadku wystarczy upewnić się, że postępowanie nie jest wynikiem szyskany wobec sędziego za jego działalność orzeczniczą, w drugim zaś funkcja ochronna immunitetu rośnie. Ma on bowiem chronić sędziego i jego orzecznictwo przed nieuprawnioną ingerencją ze strony organów państwa lub osób trzecich. Tym samym system prawny chroni nie tylko sędziego przed niesłusznymi oskarżeniami, ale i jego niezawisłość i niezależność, w ramach których orzeka on wyłącznie na podstawie ustaw, a jego decyzje ulegają zmianie wyłącznie w instancyjnym toku odwoławczym, nigdy w wyniku działań ze strony podmiotów pozasądowych.
3. Zasady te stanowią prawne bariery ochronne przed wpływem czynników zewnętrznych na wymiar sprawiedliwości. W tym zakresie potrzeba

immunitetu sędziowskiego jest klarowna i wymagana jest szczególna ostrożność w odniesieniu do rozpoznawania wniosków o jego uchylenie. Dokonywać tego należy po dokładnym przeanalizowaniu faktów i pozbyciu się niepewności co do możliwej próby wpływu na funkcję orzeczniczą sądu.

4. Podejrzenie popełnienia przestępstwa przez sędziego powinno być „w pełni uzasadnione, nie nasuwające żadnych istotnych wątpliwości lub zastrzeżeń, zarówno co do popełnienia samego czynu, jak i występowania innych znamion objętych przez ustawę ramami zasad odpowiedzialności karnej” (SNO 29/03, LEX nr: 470220). Pamiętać przy tym należy o statusie sędziego, w znacznym stopniu wyróżnionym ze względu na przydany mu z aktu nominacji udział we władzy w postaci szeroko zakreślonej swobody orzeczniczej (*imperium* władzy sędziowskiej).
5. W sprawach immunitetowych przywilej ten służy tylko temu, żeby wobec sędziego nie stosowano żadnych nacisków, nie utrudniano mu pracy ze względów politycznych czy osobistej niechęci. Zadaniem sądu dyscyplinarnego w takiej sytuacji jest *de facto* sprawdzenie podstaw oskarżenia (wniosku o uchylenie immunitetu) pod kątem czy złożony wniosek nie ma charakteru retorsji wobec sędziego bądź nie ma na celu przymuszenie go do podjęcia określonych działań lub ich zaniechania. W tym celu sąd dyscyplinarny musi zbadać faktyczną podstawę wniosku.
6. Z drugiej strony immunitet nie może stać na przeszkodzie w dokonaniu oceny przestępczego zachowania sędziego przez sąd karny. Nie jest on źródłem bezkarności, gdyż celem immunitetu w sensie konstytucyjnym (art. 181 Konstytucji RP) jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Poprzez indywidualne gwarancje dla sędziego pełni zatem ogólnospołeczne funkcje. Zasadą powinno być postawienie podejrzanego sędziego przed właściwym sądem, o ile są ku temu odpowiednie dowody, wniosek o uchylenie immunitetu nie ma charakteru szykany, istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, a zarzucany sędziemu czyn nie jest *stricto* związany ze sferą orzeczniczą.

Przechodząc do wydanego orzeczenia Sąd stwierdza, że:

1. Zgłoszone wobec sędziów zarzuty dotyczyły ich czynności administracyjnosądowych jako prezesa i wiceprezesa Sądu Okręgowego w T. Aczkolwiek nie były one orzeczeniami, to stanowią typ decyzji sędziowskiej, która również powinna doznawać ochrony przed ewentualnymi naruszeniami. Samo zaś wywiedzione zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie ani pod względem formalnym, ani merytorycznym, ponieważ postępowanie przed sądem I instancji było prawidłowe i zakończyło się wydaniem prawidłowego rozstrzygnięcia.
2. Zgromadzony materiał w sprawie w sposób wyczerpujący udokumentował przyczyny, dla których pokrzywdzony wystąpił z zawiadomieniem o podejrzeniu popełnienia przestępstw przez sędziów wskazanych we wniosku. Argumenty, które wskazał oceniono negatywnie w ramach śledztwa prokuratorskiego, co zostało ostatecznie zweryfikowane postanowieniami Prokuratury Rejonowej w W. i Prokuratury Okręgowego w K. Ustaleń tych nie zmieniły też czynności przeprowadzone na polecenie Sądu Rejonowego w M.
3. Kluczowe dla oceny zachowania sędziów jest zakwalifikowanie przez pokrzywdzonego ich czynów, jako wypełniających znamiona art. 231 § 1 i art. 271 § 1 kk. Tym samym obwinieni mieli się w jego ocenie dopuścić na jego szkodę nadużycia funkcji i fałszu intelektualnego w związku ze sposobem przyjęcia, oznaczenia i przesłania skargi na pokrzywdzonego, która trafiła do Sądu Okręgowego w T. Drugorzędną rolę ma w tym kontekście wynik postępowania dyscyplinarnego wobec pokrzywdzonego, w którym został on prawomocnie uniewinniony. Świadczy on bowiem o niezasadności zarzutów dyscyplinarnych, nie dyskwalifikując samej procedury przekazania skargi.
4. Okoliczności, które stoją u podstaw wniosku o uchylenie immunitetu nie uzasadniają w żadnym stopniu, iż w trakcie czynności podejmowanych przez obwinionych popełnili oni przypisywane im przestępstwa. Słusznie sąd

I instancji podkreślił oczywisty charakter powyższego stwierdzenia. Przede wszystkim nie budzą wątpliwości ustalenia poczynione na podstawie zeznań świadków i dokumentacji urlopowej, z których wynika wiarygodny opis przebiegu zdarzeń, wykluczający przypisywane wnioskiem sprawstwo czynu zabronionego. Nie podważa tego również rozmowa telefoniczna pokrzywdzonego z M.N. Nagranie, którego dokonał W.P. dokumentuje informacje, jakie przekazała mu rozmówczyni, ale nie weryfikuje ich ostatecznej prawdziwości. Stąd twierdzenia M. N. o powodach wprowadzenia rozmówcy w błąd co do przekazania skargi prezesowi sądu i przyczynach możliwej nieobecności sędzi W. w budynku sądu zasługują na akceptację i pozostają w zgodzie z innymi ustaleniami, w tym czynnościami zastępczymi dokonanyymi przez sędziego P. Treść wspomnianego nagrania, podobnie jak wskazane przez pokrzywdzonego motywy wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec jego osoby muszą być bowiem rozpatrywane w całokształcie informacji wskazanych przez świadków. W ich zaś kontekście nie wykazano też, aby skarga na W. P. zmierzała do uzyskania korzyści osobistej przez sędzię W.

5. Czynności podejmowane w sprawie nadesłanej skargi jakie podejmował prezes sądu mieściły się z kolei w zakresie jego obowiązków prezesowskich i nie można ich kwalifikować jako przekraczanie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków, o którym mowa w art. 231 § 1 kk. Przekazanie skargi do właściwego organu i zobowiązanie go do wykonania obowiązku informacyjnego jest zwyczajnym realizowaniem zadań, w ramach których dany organ sam nie jest uprawniony do załatwienia konkretnej sprawy. Ponieważ postępowanie dyscyplinarne, w tym kuratorów, jest procedurą wyodrębnioną, prezes sądu ma prawo wiedzieć jakie decyzje zostały podjęte w takim postępowaniu.
6. Także zarzut poświadczenia nieprawdy przez sędziów w związku z oznaczeniem daty wpływu dokumentu nie uzasadnia podejrzenia popełnienia przestępstwa i uchylenia immunitetu sędziów B. i W. Wynika to przede wszystkim z faktu, że sprawca przestępstwa,

o którym mowa w art. 271 § 1 kk musi być osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu, co w realiach niniejszej sprawy oznaczałoby, że to do jego zadań należałoby naniesienie prezentaty na piśmie stanowiącym skargę. Ta czysto techniczna czynność nie jest zadaniem organu sądowego, ale wyłącznie administracji sądowej.

W tym stanie rzeczy zapadłe orzeczenie Sądu Najwyższego zasługuje na podtrzymanie. Nie umniejszają tego również zarzuty jakie pełnomocnik wnioskodawcy złożył w zażaleniu na to rozstrzygnięcie.

Co do pierwszego zarzutu, to nie budzi wątpliwości, że zgodnie z art. 27 § 1 pkt 1a) i § 3 pkt 2) ppkt b) ustawy o Sądzie Najwyższym do właściwości Izby Dyscyplinarnej, w tym orzekającego w przedmiotowej sprawie Wydziału Pierwszego, należą sprawy podejmowania uchwał w przedmiocie wyrażanie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów. Od takich orzeczeń zażalenia również rozpoznaje Izba Dyscyplinarna, czego autor zażalenia wydaje się już nie kwestionować, skoro swój środek skierował właśnie do Wydziału Drugiego Izby Dyscyplinarnej.

Podniesiony zarzut jest *de facto* wnioskiem o zmianę sądu właściwego do rozpoznania sprawy. Wnioskodawca wnosi o oznaczenie/zmianę Sądu mimo, że właściwość Izby Dyscyplinarnej do rozpoznania wniosku wynika wprost z ustawy o Sądzie Najwyższym. Ponieważ kpk, w oparciu o który prowadzone jest postępowanie w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego, nie przewidują możliwości oznaczania sądu właściwego złożony wniosek jest niedopuszczalny. Jest też merytorycznie nieuzasadniony. W pierwszej kolejności można przywołać tu treść postanowienia rozstrzygającego spór kompetencyjny pomiędzy Sądem Najwyższym a Sejmem i pomiędzy Sądem Najwyższym a Prezydentem RP z 21.04.2020 r. (sygn. akt Kpt 1/20), w którym Trybunał orzekł, że Sąd Najwyższy – również w zw. z orzeczeniem sądu międzynarodowego – nie ma kompetencji do dokonywania prawotwórczej wykładni przepisów prawa, prowadzącej do zmiany stanu normatywnego w sferze ustroju i organizacji wymiaru sprawiedliwości, dokonywanej w drodze uchwały, o której mowa w art. 83 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym. A na mocy art. 179 w zw. z art.

144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji, powołanie sędziego jest wyłączną kompetencją Prezydenta RP, którą wykonuje on na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa osobiście, definitywnie, bez udziału i ingerencji Sądu Najwyższego.

Ponadto wyrokiem z 20.04.2020r., sygn. akt U 2/20, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że uchwała składu połączonych izb Sądu Najwyższego z 23.01.2020 r. (sygn. akt BSA I 4110 1/20, OSNKW nr 2/2020, poz. 7) jest niezgodna z:

1. art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji,
2. art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, ze zm.),
3. art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie 4.11.1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.).

Podjęcie takie ma także swoje dalsze rozwinięcie w stanowisku wyrażonym w wyrokach Trybunału Konstytucyjnego z 14.07.2021 r. (K 7/20) i z 21.10.2021 r. (K 3/31), który definitywnie rozstrzyga hierarchię źródeł prawnych.

W związku ze stanowiskiem zajęтым przez Trybunał Konstytucyjny we wskazanych orzeczeniach, aktualna pozostaje więc uchwała Sądu Najwyższego z 10.04.2019 r., sygn. akt II DSI 54/18, zgodnie z którą: „udział w składzie sądu osoby, która została powołana przez Prezydenta RP do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w następstwie procedury zainicjowanej obwieszczeniem Prezydenta RP wydanym bez kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów i na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w zakresie udziału w niej sędziów w wyniku wyboru przez Sejm RP piętnastu sędziów, w trybie określonym przepisami ustawy z 8.12.2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3 ze zm.), nie narusza wynikającego z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) prawa do rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą, wskutek czego

osoba taka nie jest osobą nieuprawnioną do orzekania w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 1 kpk, a skład orzekający sądu, w którym zasiada taka osoba, nie jest sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 kpk”.

Co do drugiego i trzeciego zarzutu, to nie są one uzasadnione, gdyż sąd I instancji oceniał dowody w sprawie w granicach określonych art. 7 kpk. Za wybiórcze i dowolne należy raczej uznać twierdzenie autora zażalenia, że sędziowie B. i W. mieli przed 11.07.2016 r. świadomość, że przeciwko W.P. skierowano skargę, która wpłynęła do Sądu Okręgowego w T. Chcąc bowiem przyjąć takie stanowisko sąd musiałby zakwestionować wszystkie zeznania, które są spójne i przyjąć wyłącznie wersję oskarżyciela, wspartą niczym nie udowodnionym motywem sprawców. Takie podejście rażąco naruszałoby dyrektywę, o której mowa w art. 7 kpk, w szczególności poprzez wnioskowanie sprzecznie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Nie bez znaczenia jest i to, że zarzut odwołujący się do przestępstwa urzędniczego z art. 231 kk zawiera w sobie bardzo szeroki zakres pojemności normatywnej. Wymaga to od podmiotu wnioskującego o uchylenie immunitetu przedstawienia wyjątkowo wiarygodnego, a dowodowo bardzo ścisłego opisu zachowania przestępczego. W przeciwnym razie prowadziłoby to do łatwego przypisywania funkcjonariuszom publicznym zachowania kwalifikowanego jako przestępstwo. Urzędnik ze względu na specyfikę swych zadań wykorzystując niezbędną mu swobodę do aktywnego wykonywania zadań mógłby bowiem zostać sparaliżowany decyzyjnie.

Z tych względów przedłożony Sądowi materiał dowodowy, wskazany powyżej, nie uprawdopodobnił w sposób dostateczny sprawstwa (przekroczeń lub niedopełnienia obowiązków) ani sędziego B., ani sędzi W. Tym samym nie uzasadnia też podjęcia uchwały zezwalającej na pociągnięcie tych sędziów do odpowiedzialności karnej za czyny stypizowane w art. 231 § 1 i art. 271 § 1 kk.

Z tych też względów, Sąd Najwyższy uchwalił jak w sentencji.

